

E napon tárgykörű frekvenciafutam

Matematikus Hangverseny '94

Helyszín: a palacsinta alakú halmárka. Úgy tűnik, a Budaörsi úti kollégium olyan állat, aminek a feje alul van, ugyanis igen szép dolgok történnek néha a földszinten.

Tavaly nem voltam a Matematikus Hangversenyen, és mivel barátaim igen kellemes mondatokat eregettek róla, nagy érdeklődéssel foglaltam helyet a Lepényben. A jobbközépen ültem (nem én választottam), szeretném előrebocsátani, hogy jelen volt egy úttörő is. Tudom, hogy minden perc hatvan másodperc, de hiszem, hogy az emberke részesülhet szép, kerek, hatalmas, emlékezetes percekben. Aki ott volt, az eliheti.

Halk és csöndes konferálás suttogta a műsorszámokat, és ez volt a leggalibásabb élményem. Változatos (lankás, örökzöld, ingoványos, sűrű, ózondús) zenei domborzat feszült a narancsszínű teremben, gyönyörű hangok történtek az ásványvizes matrica előtt a fekete zongorán. Sokáig gondolhattuk volna, hogy *zene = amit ülve csinálnak*, de ezt az oboa, fuvola, furulya stb. megcáfolta. Elképzelttem, amint Gershwin mosolyog. Igazi nyolcezres csúcsok voltak ezen az estén a Lepényben, kevés völgyecskevel. A lelkes előadók $2n + 1$ élményt nyújtottak át füleinknek. Nem változtatott ezen egy kis baki sem, az, hogy a cimbalomnál nem mindig munkásököl ült (oda üt, ahova köll), sem néha a zenekar össz-visszhang, sem egy kis emeriken drim. A tanári hadtest, a megzenésített versek („csorog rám a zápor”), a füttykoncert, a széki táncok precíz matematikus módon bizonyították, hogy 1994. március 10-én a lepényt nem enni volt jó, hanem ott lenni. Ha a Zene egy labda volna, akkor pattogott volna örömében, hogy hallgatók és oktatók ilyen kellemes estét kanyarítottak a csütörtökre ezen az egyetemen.

OH-